

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 653/2022-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **NÁŠ DOM n. o.**, Dezidera Millyho 448/1, Svidník, IČO 37 886 720, zastúpenej advokátskou kanceláriou Bukovinský & Chlipala, s. r. o., Svätoplukova 30, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ing. Miroslav Chlipala, PhD., proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 9 Co 34/2019-814 z 30. júla 2019 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Cdo 109/2020 z 27. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 14. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 34/2019-814 z 30. júla 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 9 Cdo 109/2020 z 27. apríla 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Spolu s ústavnou sťažnosťou podala aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Svidník (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 185/2015 sa Ministerstvo práce,

sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (ďalej len „žalobca“) podanou žalobou domáhalo proti sťažovateľke zaplata sumy 69 279,73 eur s príslušenstvom.

3. Rozsudkom č. k. 6 C 185/2015-746 z 18. septembra 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okresný súd zrušil ním vydaný platobný rozkaz z 28. septembra 2015 (I. výrok), sťažovateľku zaviazal nahradiť žalobcovi sumu 69 279,73 eur s príslušenstvom (II. výrok) a priznal mu proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (III. výrok).

3.1. V konaní nebolo sporné, že žalobca (v zastúpení riadne splnomocneným Fondom sociálneho rozvoja, v súčasnosti Implementačnou agentúrou Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky) ako poskytovateľ a sťažovateľka ako prijímateľka uzavreli 8. marca 2010 zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku (ďalej aj „zmluva“ alebo „zmluva o NFP“), ktorou sa žalobca zaviazal poskytnúť sťažovateľke nenávratný finančný príspevok až do sumy 187 632,60 eur. Na základe žiadosti o platbu žalobca vyplatil sťažovateľke časť nenávratného finančného príspevku v sume 69 279,73 eura (a to konkrétne zo zdroja Európskej únie v sume 58 887,77 eur a zo zdroja Slovenskej republiky v sume 10 391,96 eur). Žalobca následne 22. apríla 2014 odstúpil od predmetnej zmluvy z dôvodu, že vykonanou kontrolou boli zistené závažné porušenia princípov, postupov a pravidiel definovaných právnymi predpismi Európskej únie a Slovenskej republiky pre verejné obstarávanie. Rovnako aj Úradom pre verejné obstarávanie boli u sťažovateľky zistené viaceré porušenia zákona o verejnom obstarávaní. Okresný súd uzavrel, že sťažovateľka podstatným spôsobom porušila právne predpisy Slovenskej republiky a Európskej únie v rámci realizácie aktivít projektu a dopustila sa aj nezrovnalosti v zmysle čl. 2 ods. 7 Nariadenia Rady ES č. 1083/2006. Tým, že sťažovateľka riadne a včas nevrátila žalobcovi na základe jeho žiadosti vyčíslené neoprávnené výdavky, a tým podstatným spôsobom porušila zmluvu o NFP, bol žalobca oprávnený od nej odstúpiť. Na základe uvedeného súd vyhodnotil odstúpenie od predmetnej zmluvy ako dôvodné. K námietke sťažovateľky o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu okresný súd poukazuje na zákon č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 374/2014 Z. z.“) konštatoval, že žalobca pri uzatvorení zmluvy ani pri jej odstúpení nekonal ako správca, ale konal vo vlastnom mene. Zmluvu o NFP uzatvoril so sťažovateľkou žalobca, a nie Slovenská republika, preto bol žalobca aktívne legitimovaný na podanie predmetnej žaloby.

4. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu v napadnutom II. a III. výroku potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalobcovi priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4.1. Krajský súd skonštatoval dostatočne zistený skutkový stav a z neho vyvedené správne právne závery okresného súdu. K odvolacej námietke sťažovateľky týkajúcej sa neplatnosti odstúpenia od zmluvy pre jeho nepodpísanie žalobcom, ale generálnym riaditeľom Implementačnej agentúry bez platného plnomocnenia krajský súd uviedol, že splnomocnenie z 1. apríla 2014 síce bolo v čase odstúpenia od zmluvy platné, no nie účinné, preto splnomocnenec nebol na základe tohto splnomocnenia oprávnený konať. V čase odstúpenia od zmluvy však bolo stále platné a účinné splnomocnenie z 2. novembra 2007, preto bolo odstúpenie od zmluvy účinné. Ani v prípade prijatia iného záveru v tomto smere by podľa názoru krajského súdu nebolo možné dospieť k sťažovateľkou tvrdenej neplatnosti odstúpenia od zmluvy. Z konania žalobcu po odstúpení od zmluvy je zrejmé, že tieto úkony schválil (§ 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka), keďže nepodnikol žiadne kroky,

z ktorých by bolo možné usúdiť jeho záujem naďalej zotrvať v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou. O uvedenom svedčí aj samotné podanie žaloby z 25. septembra 2015, ktorou sa od sťažovateľky domáha vrátenia poskytnutého finančného príspevku. Za nedôvodnú považoval aj odvoláciu námietku o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keďže zákon č. 374/2014 Z. z. sa na prejednávajúcu vec sťažovateľky nevzťahuje, preto bol žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Odvolací súd v závere poukázal na zistenia z administratívnej kontroly, z ktorých vyplýva podozrenie z potenciálneho konfliktu záujmov medzi prijímateľom (sťažovateľkou) a uchádzačom s poukazom na čl. 94 nariadenia Rady č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločností, čo predstavuje porušenie právnych predpisov Európskej únie. Rovnako sa krajský súd nestotožnil ani s tvrdením sťažovateľky, že odstúpenie od zmluvy je neplatné z dôvodu, že žalobca neodstúpil od zmluvy bez zbytočného odkladu, teda včas, ale až po 1 514 dňoch od zistenia nezrovnalostí vedúcich k odstúpeniu. Okamžité odstúpenie od zmluvy je podľa krajského súdu právom, a nie povinnosťou. Ani skutočnosť, že sa okresný súd nevysporiadal s námietkou započítania, nemá vplyv na vecnú správnosť jeho rozsudku, pretože táto je neurčitá, sťažovateľka ju nevyčíslila ani bližšie nešpecifikovala, čím je zjavne nedôvodná. Dodal, že aj keby pohľadávka sťažovateľky voči žalobcovi existovala, nebolo by ju možné s poukazom na § 359 Obchodného zákonníka započítať, keďže nebola splatná. Z uvedených dôvodov potvrdil rozsudok okresného súdu v jeho napadnutej časti spolu so súvisiacim výrokom o náhrade trov konania ako vecne správny.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky v časti namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP pre jeho neprípustnosť a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

6.1. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu prípustnosti podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd skonštatoval náležité a presvedčivé odôvodnenie rozsudku krajského súdu odpovedajúce na všetky uplatnené odvolacie námietky sťažovateľky. Nestotožnil sa preto s tvrdením sťažovateľky, že bol naplnený dôvod prípustnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

6.2. Z obsahu dovolania najvyšší súd ustálil, že dôvod prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP bol podľa sťažovateľky daný tým, že sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu v otázke posúdenia platnosti právneho úkonu z hľadiska existencie súladu vôle a prejavu vôle podľa § 34 a § 35 Občianskeho zákonníka. Konkrétne pritom poukázala na rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2008 a 7 M Cdo 12/2011. Za nesprávny považovala záver krajského súdu o existencii vôle Implementačnej agentúry odstúpiť od zmluvy na základe splnomocnenia z roku 2007 a o súlade medzi vôľou a prejavom vôle odstúpiť od zmluvy. Pri riešení otázky včasného odstúpenia od zmluvy sa mal krajský súd podľa sťažovateľky odkloniť od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 6/2010. Najvyšší súd nezistil namietaný odklon od právnych názorov vyslovených v rozhodnutiach, na ktoré sťažovateľka v dovolaní odkázala. Podotkol, že tieto sa týkali iného predmetu konania, keďže v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 113/2008 sa zaoberal súladom vôle a prejavom vôle v konkrétnom spore o neplatnosť kúpnej zmluvy a v rozhodnutí sp. zn. 7 M Cdo 12/2011 náhradou mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru. Najvyšší súd zdôraznil, že analogickými vecami toho

istého žalobcu sa zaoberal vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 5 Obdo 28/2017 a 2 Obdo 27/2017, v ktorých riešil taktiež otázku včasnosti odstúpenia od zmluvy.

6.3. K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uviedol, že krajský súd sa k otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vyjadril, ustálil ju, preto táto otázka nebola v konaní relevantná.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Svojou ústavnou sťažnosťou sťažovateľka atakuje napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu.

7.1. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka v podstatnom opakuje identické argumenty, aké uplatnila vo svojom dovolaní, a to konkrétne že:

a) krajský súd sa náležite nevysporiadal s jej podstatnými odvolacími námietkami, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie;

b) argumentácia odvolacieho súdu týkajúca sa posúdenia (ne)platnosti odstúpenia od zmluvy je vnútorne protichodná a rozporná. Odvolací súd nesprávne posúdil splnenie zákonných podmienok pre platnosť právneho úkonu podľa § 34 a § 35 Občianskeho zákonníka z hľadiska existencie vôle, jej prejavu a súladu vôle a prejavu;

c) mylné a odporujúce súdnej praxi sú aj právne úvahy krajského súdu o dodatočnom schválení právneho úkonu podľa § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože v danom prípade neexistovala vedomosť subjektu, za ktorého sa konalo bez splnomocnenia o takomto právnom úkone. Žalobca totiž ešte 15. mája 2014 považoval splnomocnenie z roku 2012 za platné. Právny záver, že úkon ratihabície nebolo potrebné adresovať sťažovateľke, preto nie je správny a nemá oporu v právnom poriadku;

d) nesprávny a neodôvodnený je aj právny záver v súvislosti s namietaným nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, podľa ktorého nie je zákon č. 374/2014 Z. z. na prejednávajúcu vec aplikovateľný;

e) pri posúdení včasnosti odstúpenia od zmluvy si krajský súd zamieňa existenciu oprávnenia a existenciu povinnosti;

f) tvrdenie odvolacieho súdu, že jej započítacia námietka je neurčitá a nie je žiadnym spôsobom špecifikovaná, nezodpovedá obsahu súdneho spisu a vykonanému dokazovaniu.

7.2. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, sťažovateľka formuluje dve nasledujúce výhrady:

a) nesúhlasí s konštatovaním dovolacieho súdu o náležitom a presvedčivom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu a

b) odmietnutie jej dovolania v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci považuje za formalistické a znemožňujúce realizáciu jej procesných práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. V kontexte prezentovanej sťažnostnej argumentácie považuje ústavný súd v prvom rade za žiaduce zdôrazniť, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom (I. ÚS 31/05) a v zásade nemá právomoc preskúmavať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov,

ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal so základnými právami. Preskúvanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, čím by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (IV. ÚS 43/04).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

9. V prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť, je lehota pre podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (IV. ÚS 481/2011, I. ÚS 276/2010, III. ÚS 227/2010).

10. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka v ústavnej sťažnosti formuluje námietky, ktoré sa argumentačne významne prekrývajú s jej dovolacími námietkami (o absencii náležitého odôvodnenia a nesprávnom právnom posúdení veci). Tieto však boli predmetom preskúmania najvyšším súdom z hľadiska posudzovanej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľky označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Existencia opravného konania nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom rozsudku krajského súdu, keďže dovolanie predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľky (II. ÚS 345/2020, III. ÚS 39/2022).

11. Keďže sťažovateľka využila možnosť podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (a to bez toho, aby v ústavnej sťažnosti tvrdila, že niektorá z jej dovolacích námietok nebola v dovolacom konaní uplatniteľná), ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

12. Ústavný súd stabilne judikuje, že posúdenie splnenia podmienok, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (m. m. II. ÚS 324/2010). Uvedené však zároveň nevyklučuje, že ústavne konformné posúdenie vlastnej právomoci najvyšším súdom je následne ústavným súdom preskúmateľné v konaní o ústavnej sťažnosti.

13. Vo väzbe na predstretú argumentáciu sťažovateľky (bod 7.2.) sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameril na posúdenie, či účinky dovolacej právomoci najvyššieho

súdu boli zlučiteľné s právom strany na prístup k súdu, a to so zreteľom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

14. Sťažovateľka bez bližšieho rozvinutia svojej argumentácie nesúhlasí s názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého bol rozsudok krajského súdu presvedčivo a náležite zdôvodnený. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia po poskytnutí viacerých teoretických úvah konštatoval, že dovolacia námietka sťažovateľky o zmätočnosti rozsudku krajského súdu predstavuje podľa obsahu jej dovolania v podstate námietku nesprávneho právneho posúdenia veci. Napriek tomu dodal, že krajský súd sa podrobne vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami a argumentmi sťažovateľky a jeho odôvodnenie preto označuje za presvedčivé a podrobné (bod 10 napadnutého uznesenia). Ani podľa ústavného súdu neobstojí tvrdenie sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, keďže z jeho obsahu je zrejmé, že sa zaoberal všetkými podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľky, ktoré sa týkali neplatnosti odstúpenia od zmluvy, nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu či započítacieho prejavu sťažovateľky. Navyše, sťažovateľka v podanom dovolaní a rovnako ani v ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom nekonkretizuje, ktorá jej odvolacia námietka zostala odvolacím súdom nepovšimnutá či nezodpovedaná v dostatočnom rozsahu. Preto sa je možné stotožniť s konštatovaním najvyššieho súdu, že namietaná vada zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP predstavuje podľa obsahu dovolania predovšetkým námietku nesprávnosti prijatých právnych záverov odvolacieho súdu.

15. Vo vzťahu k tej časti napadnutého uznesenia, v ktorej sa najvyšší súd vysporiadal s uplatnenými dôvodmi prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, sa argumentácia sťažovateľky obmedzuje len na všeobecné tvrdenie (v rozsahu jednej vety), že odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť predstavuje formalistický prístup najvyššieho súdu, ktorým jej znemožňuje realizáciu procesných práv.

16. Ak sťažovateľka v ústavnej sťažnosti naznačuje, že dôvodom odmietnutia jej dovolania v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci malo byť údajné nenáležité vymedzenie právnej otázky, tak tento záver nemožno považovať za kľúčový pre prijatie rozhodnutia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky. Hoci rozhodnutie (v bode 11.1.) obsahuje určité všeobecné východiská týkajúce sa toho, akú otázku je možné považovať za relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, najvyšší súd sa v ďalšej časti rozhodnutia náležite vyjadril k dovolacej námietke odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe v otázke posúdenia existencie súladu vôle a prejavu vôle a včasnosti odstúpenia od zmluvy, pričom v právnych záveroch krajského súdu sťažovateľkou tvrdený odklon neidentifikoval. Poukázal pritom na už riešenú obdobnú problematiku v rozhodnutiach sp. zn. 5 Obdo 28/2017 a sp. zn. 2 Obdo 27/2017 (bod 12 napadnutého uznesenia). Pri uplatnenom dôvode prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací súd uzavrel, že sťažovateľkou nastolená dovolacia otázka nebola odvolacím súdom riešená, teda nebola pre rozhodnutie odvolacieho súdu relevantná.

17. Predmetné právne závery dovolacieho súdu však neboli sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti spochybnené či rozporované konkrétnou argumentáciou, ktorá, ako už bolo uvedené, ostala len vo všeobecnej rovine. Ústavný súd tak musí (poukazujúc na sťažnostnú argumentáciu zhrnutú v bode 7 odôvodnenia tohto uznesenia) konštatovať, že sťažovateľka nelogicky podstatnú časť argumentácie, resp. takmer celú argumentáciu v dôvodoch ústavnej sťažnosti zamerala na zopakovanie svojich dovolacích námietok, a tak na atakovanie právnych záverov krajského súdu,

pričom odôvodnenie jej ústavnej sťažnosti malo byť nasmerované predovšetkým k relevantnému spochybneniu záverov dovolacieho súdu. Následkom toho je, že ústavná sťažnosť sťažovateľky je len vyjadrením nespokojnosti s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, pričom jej strohá sťažnostná argumentácia nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť jeho záverov. Ako už bolo naznačené, účelom konania pred ústavným súdom je totiž ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov.

18. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K návrhu na odklad vykonateľnosti:

19. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodu, že prípadné vymáhanie pohľadávky už v aktuálnej sume 124 174,46 eur (vrátane úrokov z omeškania a trov konania) by viedlo k ukončeniu jej činnosti neziskovej organizácie a v podstate k jej likvidácii.

20. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

21. Ústavný súd predmetnému návrhu sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu nevyhovel (bod 2 výroku uznesenia), keďže ústavnú sťažnosť odmietol v celom rozsahu z dôvodov už bližšie ozrejmených v tomto uznesení. Zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu predbežnej, resp. dočasnej ochrany totiž vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu